

X CZ 119/14

POSTANOWIENIE

Dnia 14 lipca 2013r

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy

X Wydział Cywilny Rodzinny

w składzie:

Przewodniczący SSO Danuta Konopka (spr.)

Sędziowie SO Edyty Dolińska Kryś

SO Mirela Tocha Plata

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 14 lipca 2013r

sprawy z powództwa małoletniego J. D. reprezentowanego przez matkę M. D.

przeciwko P. D.

o podwyższenie alimentów

po rozpoznaniu zażalenia powoda na postanowienie Sądu Rejonowego w Świeciu VIII Zamiejscowy Wydział Rodzinny i Nieletnich w Tucholi z dnia 11 kwietnia 2014r sygn.. akt III RC 488/13 w przedmiocie odrzucenia pozwu

postanawia:

oddalić zażalenie

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Rejonowy odrzucił pozew o podwyższenie alimentów w oparciu o art. 1099 § 1 k.p.c. W uzasadnieniu Sąd I instancji ustalił, iż żadna ze stron nie ma miejsca zwykłego pobytu ani miejsca zamieszkania w Polsce. Małoletni powód uczęszcza do szkoły w (...) i tam też pracuje jego matka. Pozwany zaś mieszka w (...)razem ze swoją rodziną. W myśl art. 1103 kpc sprawy rozpoznawane w procesie należą do jurysdykcji krajowej jeżeli pozwany ma miejsce zamieszkania lub zwykłego pobytu w Rzeczypospolitej Polskiej. Ponieważ żadna ze stron nie ma miejsca zamieszkania ani zwykłego pobytu zatem odrzucono pozew w oparciu o art. 1099§1 k.p.c.

Pozwany wniósł zażalenie na wymienione wyżej postanowienie. Zarzucił sądowi I instancji błąd w ustaleniach faktycznych poprzez przyjęcie, iż małoletni powód jako uprawniony nie ma miejsca zamieszkania w Polsce. Wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia i przyjęcie pozwu do rozpoznania. W uzasadnieniu zażalenia powołał się na treść przepisu 1103¹ § 1 k.p.c z którego wynika iż sprawy o alimenty należą do jurysdykcji krajowej jeśli uprawniony ma miejsce zamieszkania lub miejsce zwykłego pobytu w Polsce.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie pozwanego jest niezasadne .

Sąd I instancji prawidłowo ustalił brak jurysdykcji krajowej w sprawie jednak uczynił to w oparciu o wadliwą argumentację prawną.

W niniejszej sprawie nie mogą być stosowane przepisy kodeksu postępowania cywilnego art. 1103 i 1103⁽¹⁾ k.p.c. z uwagi na zasadę pierwszeństwa i bezpośredniego stosowania prawa unijnego, a konkretnie Rozporządzenia Rady WE 4/2009 z dnia 18 grudnia 2008 r. w sprawie jurysdykcji, prawa właściwego, uznawania i wykonywania orzeczeń oraz współpracy w zakresie zobowiązań alimentacyjnych (Dz.U.UE L z dnia 10 stycznia 2009 r.). Zgodnie z art. 91 ust.3 Konstytucji umowa międzynarodowa ma pierwszeństwo przed ustawą. Rozporządzenie Rady Europy 4/2009 zawiera zamknięty system norm jurysdykcyjnych, który w sposób jednolity reguluje jurysdykcję krajową sądów państw członkowskich w sprawach dotyczących zobowiązań alimentacyjnych. Dlatego posługiwanie się normami wynikającymi z kodeksu postępowania cywilnego jest w niniejszej sprawie niedopuszczalne. Zgodnie z art.3 wym. wyżej Rozporządzenia 4/2009 istotny dla określenia jurysdykcji państwa członkowskiego w niniejszej sprawie jest łącznik miejsca zwykłego pobytu wierzyciela lub pozwanego. Natomiast łącznik obywatelstwa zgodnie z art. 6 znajduje zastosowanie tylko wtedy gdy nie można ustalić jurysdykcji sądu państwa członkowskiego w oparciu art 3 (łącznik zwykłego miejsca pobytu), art. 4 (umowę stron co do jurysdykcji) lub art. 5 (jurysdykcję przez wdanie się w spór) rozporządzenia ani jurysdykcji państwa będącego stroną Konwencji w Lugano (a nie będącego państwem członkowskim).

W rozpatrywanej sprawie możliwe jest choćby ustalenie jurysdykcji państwa według łącznika zwykłego miejsca pobytu pozwanego (...) i to w połączeniu z brakiem umowy stron o jurysdykcję i podniesionym przez pozwanego zarzutem braku jurysdykcji (k- 34 akt (...)) wyklucza stosowanie łącznika obywatelstwa z art. 6 rozporządzenia, uniemożliwiając tym samym wytoczenie sprawy w Polsce.

Należy też zwrócić uwagę na to, że (...) w której przebywa małoletni jest stroną Konwencji z Lugano i strona powodowa może sprawdzić dopuszczalność wytoczenia sprawy również w tym państwie.

W zażaleniu skarżący powołał się na to, iż małoletni powód ma miejsce zamieszkania w Polsce ale cytowane wyżej Rozporządzenie Rady 4/2009 nie posługuje się łącznikiem miejsca zamieszkania dla określenia jurysdykcji krajowej. Zarzut ten jest więc niezasadny.

Z powyższych względów w oparciu o art. 385 i 397 § 2 k.p.c oraz art. 3,4,5 i 6 Rozporządzenia Rady 4/2009 Sąd Okręgowy ustalił brak jurysdykcji sądu polskiego w niniejszej sprawie i oddalił zażalenie powoda.